

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 215/2021-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. marca 2021 v senáte zloženom z predsedu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Ivom Babjakom, Sov. hrdinov 200/33, Svidník, pre namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžfk 33/2019 z 10. decembra 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. decembra 2020 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ]

(ďalej len „sťažovateľka“), ktorou sa domáhala zrušenia napadnutého rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pre tvrdené porušenie jej práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), resp. na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

2. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti rekapituluje priebeh konania pred daňovými orgánmi a správnymi súdmi, v ktorom sa bránila proti rozhodnutiu správcu dane o vyrubení rozdielu dane v sume [REDAKOVANÉ] na DPH za zdaňovacie obdobie roka IV. štvrtrok 2011. Sťažovateľka v konaní poukazovala na zásadnú vadu konania, a to skutočnosť, že správca dane jej v rozpore s § 45 ods. 1 písm. f) zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) uprel právo *„vyjadrovať sa v priebehu daňovej kontroly k zisteným skutočnostiam, k spôsobu ich zistenia alebo navrhnúť, aby v protokole boli uvedené jeho vyjadrenia k nim“* [cit. § 45 ods. 1 písm. f) daňového poriadku], ale tiež si nesplnil svoju povinnosť stanovenú v § 46 ods. 5 daňového poriadku v prípade pochybností správcu dane o správnosti, pravdivosti alebo úplnosti predložených dokladov vyzvať daňový subjekt, *„aby sa k nim vyjadril, najmä aby neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvetlil a nepravdivé údaje opravil alebo pravdivosť údajov riadne preukázal“* (cit. § 46 ods. 5 daňového poriadku).

3. Napriek tomu, že Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v rozsudku sp. zn. 6 S 20/2017 z 18. októbra 2018 namietané pochybenie priznal, dospel k záveru, že tento nesprávny postup správcu dane nemal za následok nezákonnosť celej daňovej kontroly ani nezákonnosť vydaného rozhodnutia. Správca dane totiž o daňovej kontrole vyhotovil protokol, ktorý doručil sťažovateľke s výzvou, aby sa k nemu v stanovenej lehote vyjadrila a označila dôkazy, ktoré nemohla predložiť počas daňovej kontroly. Sťažovateľka teda podľa krajského súdu bola pred ukončením daňovej kontroly oboznámená so zisteniami správcu dane a bolo jej umožnené sa k veci vyjadriť, pričom toto právo aj využila. Keďže sa sťažovateľka s týmto právnym hodnotením nestotožnila, napadla rozsudok krajského súdu

kasačnou sťažnosťou. V konaní pred najvyšším súdom tvrdila, že základ právneho rámca pri ukladaní daní je uvedený v čl. 59 ods. 2 ústavy, a tento explicitne stanoví, že dane a poplatky možno ukladať len v súlade so zákonom a na základe zákona. Z toho sťažovateľka odvodzuje, že postup daňových orgánov musí byť striktné v súlade so zákonmi a žiadna odchýlka nie je prípustná. Ak daňový orgán v priebehu daňovej kontroly neumožní daňovému subjektu realizáciu niektorého z jeho zákonných práv, ani výsledné rozhodnutie o vyrubení dane nie je možné považovať za zákonné.

4. Sťažovateľka sa nestotožnila so spôsobom, akým sa s jej námietkami vysporiadal najvyšší súd, preto jeho rozhodnutie napadla ústavnou sťažnosťou. Nadalej je toho názoru, že upretím jej práv zaručených v § 45 ods. 1 písm. f) daňového poriadku a nerešpektovaním povinnosti správcu dane zakotvených v § 46 ods. 5 daňového poriadku bolo porušené jej právo na zákonný postup pri vyrubení dane zaručené čl. 59 ods. 2 ústavy. Rozsudok najvyššieho súdu považuje za zmätočný a nepreskúmateľný. Poukazuje na výrok rozhodnutia, ktorým najvyšší súd zamietol „kasačnú sťažnosť žalovaného“, pričom v skutočnosti kasačnú sťažnosť podala sťažovateľka (v konaní žalobkyňa) a nie žalovaný – [REDACTED]. Za nezrozumiteľný považuje aj výrok v bode II, ktorým najvyšší súd „žalobcovi nepriznáva voči žalovanému právo na plnú náhradu trov kasačného konania“, a to v spojení s bodom 28 odôvodnenia, podľa ktorého: „O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal...Úspešnému žalobcovi voči sťažovateľovi priznal právo na náhradu trov kasačného konania.“ Sťažovateľka poukazuje na to, že ona ako žalobkyňa v tomto konaní predsa nebola úspešná a kasačnú sťažnosť nepodal žalovaný, ale žalobkyňa. Na základe toho sťažovateľka konštatuje, že „členovia senátu Správneho kolégia Najvyššieho súdu SR 4 Sžfk nevedia rozlíšiť medzi tým, kto bol v konaní žalobca, kto žalovaný, či kto vystupoval ako sťažovateľ pri podaní kasačnej sťažnosti“. Sťažovateľka ďalej poukazuje na zmätočnosť časti odôvodnenia, podľa ktorého „v predmetnom daňovom konaní, predovšetkým však v nadväzujúcom vyrubovacom konaní, boli v dostatočnej miere zabezpečené práva kasačného sťažovateľa podľa § 46 ods. 5 daňového poriadku, a to vyjadriť sa k pochybnostiam o správnosti, úplnosti či pravdivosti predložených kontrolovaným daňovým subjektom“. Sťažovateľka v tejto súvislosti uvádza,

že § 46 ods. 5 daňového poriadku neupravuje žiadne práva daňového subjektu, ale povinnosti správcu dane. Ďalej nie je zrejmé, aké daňové konanie má predchádzať vyrubovaciemu konaniu. Najvyššiemu súdu podľa sťažovateľky nie je zrejmý rozdiel medzi daňovou kontrolou (upravená v § 44 – § 47a daňového poriadku ako „príprava daňového konania“), daňovým konaním (upravené v § 58 – § 153 daňového poriadku) a vyrubovacím konaním (upravené v § 68 daňového poriadku ako súčasť daňového konania). Vyrubovacie konanie nenadväzuje na daňové konanie, ale je súčasťou daňového konania a podľa § 68 ods. 1 daňového poriadku začína v deň nasledujúci po dni doručenia protokolu z daňovej kontroly. Začiatku vyrubovacieho konania teda predchádza daňová kontrola a nie nejaké iné daňové konanie, o ktorom sa v napadnutom rozsudku zmieňuje senát najvyššieho súdu. Sťažovateľka v tejto súvislosti poukazuje na judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Z nej vyplýva povinnosť súdu jasným, právne korektným, logickým a zrozumiteľným spôsobom sa vyrovnáť so všetkými podstatnými skutkovými a právnymi skutočnosťami (sťažovateľka cituje z rozhodnutí III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06, IV. ÚS 14/07, III. ÚS 311/07, I. ÚS 265/05, I. ÚS 33/2012, I. ÚS 146/08, III. ÚS 307/2012 a III. ÚS 11/2011). Rozsudok najvyššieho súdu tieto požiadavky nespĺňa, a preto ním bolo porušené právo sťažovateľky na súdnu ochranu.

5. Na margo namietaného porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľka uvádza, že jej zrejme judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej daňové spory nespádajú do pôsobnosti uvedeného ustanovenia. Avšak vzhľadom na to, že sťažovateľka nenamieta výklad daňových predpisov, ale tvrdí, že postup daňových orgánov pri uložení dane bol v rozpore s čl. 59 ods. 2 ústavy a všeobecné súdy neposkytli sťažovateľke ochranu, predsa len došlo k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z uvedených dôvodov navrhuje napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

II.

6. Ústavný súd sa oboznámil s návrhom sťažovateľky a dospel k záveru, že sú splnené podmienky na jeho prerokovanie. Ide o návrh, na prerokovanie ktorého má ústavný

súd právomoc, sťažovateľka je osobou oprávnenou na jeho podanie a je riadne zastúpená, návrh spĺňa obsahové náležitosti vyžadované zákonom č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a je podaný včas. Návrh je prípustný, keďže sťažovateľka vyčerpala všetky účinné a dostupné prostriedky, ktoré jej zákon priznáva (§ 132 ods. 2 a contrario). Zároveň však ide o návrh zjavne neopodstatnený.

7. Námietky sťažovateľky je možné rozdeliť do dvoch skupín. Po prvé spochybňuje záver, podľa ktorého porušenie procesných ustanovení v priebehu daňovej kontroly nemalo za daných okolností za následok nezákonnosť samotného rozhodnutia. Proti tomu sťažovateľka stavia svoj vlastný právny názor, podľa ktorého vzhľadom na znenie čl. 59 ods. 2 ústavy musí každý nezákonný postup správcu dane (teda postup v rozpore s daňovým poriadkom) viesť k záveru o nezákonnosti ním vydaného rozhodnutia. Po druhé spochybňuje kvalitu rozsudku najvyššieho súdu ako takého, s tým, že toto rozhodnutie považuje za zmätočné a nezrozumiteľné, a teda v rozpore s požiadavkami na obsahové kvality rozhodnutia vyplývajúcimi z čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny. Zároveň sa domnieva, že keďže rozhodnutiu vyčítala procesné vady, a nie vady právneho posúdenia, je možné na vec vzťahovať aj záruky čl. 6 ods. 1 dohovoru.

A. K námietke porušenia procesných ustanovení daňového poriadku

8. Ústavný súd sa ústavnoprávnymi limitmi daňovej kontroly zaoberal už v minulosti. V náleze sp. zn. I. ÚS 241/07 z 18. septembra 2008, na ktorý sa odvolávala aj sťažovateľka v konaní pred všeobecnými súdmi, vyslovil ústavný súd všeobecnú tézu, podľa ktorej je základnou zásadou a podmienkou sine qua non daňového konania zásada zákonnosti. Ako ďalej uviedol, tá je vyjadrením „základného znaku právneho štátu formulovaného v ústave, v zmysle ktorého štátne orgány môžu konať len na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ods. 2 ústavy)“. Ústavný súd len dodáva, že čl. 2 ods. 2 ústavy inkorporujúci zásadu zákonnosti zaväzuje štátne orgány pri akomkoľvek ich konaní, teda nielen v rámci postupu pri vymáhaní daní.

9. Zásadu zákonnosti pri ukladaní daní (*nullum tributum sine lege*) špecificky zdôrazňuje aj sťažovateľkou citované ustanovenie čl. 59 ods. 2 ústavy, podľa ktorého dane a poplatky možno ukladať zákonom alebo na základe zákona. Uvedené ustanovenie má svoj ekvivalent v čl. 11 ods. 5 listiny, pričom ide o jedno zo zákonom predpokladaných obmedzení vlastníckeho práva garantovaného čl. 11 ods. 1 listiny (obmedzenie pre účely naplnenia verejného záujmu na stanovení, vymeraní a výbere daní). Zo zásady *nullum tributum sine lege* vyplýva nielen povinnosť stanoviť daňovú povinnosť (pokiaľ ide o jej druh, výšku a ďalšie atribúty) výlučne zákonom, ale uvedená zásada kladie aj požiadavky na samotný postup pri vymáhaní daní. Inými slovami, „*pri vyberaní daní, ako aj pri vykonávaní kontrolných procesov, je nutné dbať na rešpektovanie práv a právom chránených záujmov daňového subjektu*“ (Husseini, F., Bartoň, M., Kokeš, M., Kopa, M. a kol. Listina základných práv a svobod. Komentár. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2021, s. 404 – 405).

10. Zásadu zákonnosti však nemožno vykladať tak, že každé porušenie zákona pri rozhodovaní o výške daňovej povinnosti bez ohľadu na jeho závažnosť zakladá dôvod na zrušenie vydaného rozhodnutia. Aj prieskum rozhodnutí vydaných v správnom súdnom poriadku je založený na tom, že k zrušeniu rozhodnutia môže viesť len *podstatné porušenie* ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať *za následok vydanie nezákonného rozhodnutia* vo veci samej [porovnaj § 191 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku]. Nesprávna je teda už východisková téza sťažovateľky, podľa ktorej každé porušenie ustanovení daňového poriadku zakladá nezákonnosť výsledného rozhodnutia. Naopak, to, či tá-ktorá vada mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia, je predmetom súdneho prieskumu, a len v prípade, že je tento vplyv preukázaný, ide o dôvod zrušenia napadnutého rozhodnutia. V rovine ústavného prieskumu však ide ústavný súd ešte o úroveň vyššie – do roviny princípov. Prieskum zo strany ústavného súdu sa obmedzuje na zistenie, či namietanou vadou mohlo dôjsť k zásahu do niektorého základného práva sťažovateľky – v prípade porušenia procesných zákonných ustanovení bude prichádzať do úvahy predovšetkým základné právo na spravodlivý proces, resp. niektorá z jeho zložiek.

11. Procesné ustanovenia § 45 ods. 1 písm. f) daňového poriadku a § 46 ods. 5 daňového poriadku, ktoré boli v posudzovanom prípade porušené, majú za účel zabezpečiť aktívnu účasť kontrolovaného subjektu na daňovej kontrole a kontradiktórnosť daňového konania. Účelom zabezpečenia kontradiktórnosti konania je umožniť daňovému subjektu ovplyvniť zisťovanie skutkového stavu, a tým zabezpečiť jeho čo najobjektívnejšie ustálenie. Tým má daňový subjekt možnosť ovplyvniť aj následné rozhodnutie vydané na základe takto zisteného skutkového stavu (v tomto prípade dodatočný platobný výmer), ktorým je mu uložená povinnosť a v dôsledku ktorého dochádza k zmenšeniu jeho majetku. Takto je možné definovať podstatu základného práva, ktoré má byť v daňovom konaní rešpektované.

12. Najvyšší súd dospel v napadnutom rozhodnutí k záveru, že kontradiktórnosť daňového konania bola v danom prípade zachovaná. Daňová kontrola k DPH bola sťažovateľke riadne oznámená 16. apríla 2014 spolu s výzvou na predloženie všetkých relevantných dokladov. Správca dane pri daňovej kontrole DPH vychádzal zo zistení z predošlej daňovej kontroly dane z príjmu právnickej osoby, ukončenej protokolom z júna 2014, v rámci ktorej sťažovateľka so správcom dane spolupracovala a bola teda oboznámená s jej zisteniami aj podkladmi k nim. Sťažovateľka bola po vydaní protokolu z daňovej kontroly k DPH vyzvaná na vyjadrenie k zisteniam v protokole uvedeným a na preukázanie svojich tvrdení. Následne s ňou bol protokol prerokovaný na ústnom konaní 26. augusta 2015 a 4. septembra 2015 bolo vydané rozhodnutie o vyrubení rozdielu dane. Toto rozhodnutie však bolo 30. decembra 2015 zrušené odvolacím orgánom, a v nadväznosti na to bola sťažovateľka opätovne vyzvaná na preukázanie všetkých tvrdení, ktoré majú prispieť k objasneniu skutočností relevantných pre domeranie dane. Sťažovateľka sa vyjadrila v tom zmysle, že správcovi dane už všetky doklady predložila. Správca dane dal následne sťažovateľke možnosť vyjadriť sa k priebežným výsledkom vyrubovacieho konania, čo sťažovateľka využila. Napokon bolo 4. augusta 2016 vydané definitívne rozhodnutie o vymeraní rozdielu dane. Z napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu a popísaných skutkových okolností je zrejmé, že sťažovateľka mala v daňovom (vyrubovacom) konaní dostatok priestoru na to, aby ovplyvnila rozhodnutie správneho orgánu a bolo tak zachované jej právo na objektívne vykonané dokazovanie vedúce

k riadnemu zisteniu skutkovému stavu, a teda jej základné právo na spravodlivý proces nebolo nijako dotknuté (cf. nález sp. zn. I. ÚS 238/06 zo 16. decembra 2008). Sťažovateľka tento záver – jeho podstatu – nijako nespochybňuje, trvá len na tom, že neboli dodržané ňou označené procesné zákonné ustanovenia. V sťažnosti teda chýba vysvetlenie príčinnej súvislosti medzi tvrdenými procesnými vadami a namietaným porušením základného práva na spravodlivý proces (keďže, ako už bolo uvedené, táto príčinná súvislosť nie je tak triviálna, ako sa domnieva sťažovateľka). Ústavný súd žiaden možný zásah do základného práva sťažovateľky na spravodlivý proces neidentifikoval, čo je dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

B. K formálnym vadám rozhodnutia najvyššieho súdu

13. Sťažovateľka tiež namietala formálne vady rozhodnutia najvyššieho súdu, konkrétne tvrdila, že ide o rozhodnutie nepreskúmateľné a zmätočné. Uvedené odôvodňuje tým, že najvyšší súd výrokom zamietol kasačnú sťažnosť „žalovaného“, ktorý však kasačnú sťažnosť nepodal a tiež nejasne rozhodol o trovách konania. Ústavný súd nespochybňuje, že z práva na spravodlivý proces vyplývajú materiálne požiadavky na kvalitu odôvodnenia rozhodnutia vrátane požiadavky na jeho jasnosť, logickosť a zrozumiteľnosť. Absencia týchto vlastností vzbudzuje nedôveru v súdne rozhodovanie u jeho adresátov a širšej verejnosti a v konkrétnom prípade môže mať za následok aj porušenie základného práva účastníka. Je to tak v situácii, keď rozhodnutie trpí takými závažnými nedostatkami, že z neho nie je možné spoľahlivo odvodiť, akým spôsobom alebo z akých dôvodov súd rozhodol. Avšak tam, kde ide o chyby odstrániteľné výkladom, napr. s prihliadnutím na celkový obsah rozhodnutia, obsah spisu alebo na úkony správnych orgánov a účastníkov, v dôsledku čoho nebudú ďalej existovať pochybnosti o význame rozhodnutia, nie je dôvod na jeho kasáciu, pretože takáto kasácia by neúčelne predlžovala konanie a oddaľovala nastolenie právnej istoty (porovnaj rozsudky Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. z. 1 Afs 38/2006 z 23. augusta 2006 a sp. zn. 6 Ads 17/2013 z 25. apríla 2013, bod 19, dostupné na www.nssoud.cz). O takú situáciu ide aj v posudzovanom prípade. Napriek tomu, že najvyšší súd vo výroku nesprávne uviedol, že zamietla kasačnú sťažnosť

„žalovaného“, z ďalšieho textu rozhodnutia aj z kontextu veci je zrejmé, že rozhoduje o kasačnej sťažnosti žalobkyne (sťažovateľky), keďže nikto iný v konaní kasačnú sťažnosť nepodal. Z odôvodnenia je potom zrejmé, z akých dôvodov kasačnú sťažnosť sťažovateľky zamietla. Formálna (pisárska) chyba v danom prípade nemá vplyv na zrozumiteľnosť rozhodnutia ani na poznateľnosť a pochopenie jeho obsahu. Pokiaľ ide o tvrdenú zmätočnosť výroku o trovách konania v spojení s jeho odôvodnením, ústavný súd dáva za pravdu sťažovateľke, že uvedený výrok je nezrozumiteľný a svedčí o nedôslednosti najvyššieho súdu pri odôvodňovaní trov konania a rozhodovaní o nich. Sťažovateľke však týmto výrokom nebola uložená žiadna povinnosť, ani nebola ukrátená o žiadne právo, ktoré by jej inak patrilo (keďže nebola vo veci ani sčasti úspešná, nebol dôvod na priznanie trov konania v zmysle § 167 Správneho súdneho poriadku). Preto namietané pochybenie nemá vplyv na jej práva alebo právom chránené záujmy; nemožno teda uvažovať ani o porušení jej základných práv. Účelom konania o ústavnej sťažnosti nie je odstraňovanie formálnych nedostatkov rozhodnutí za predpokladu, že tieto nemali vplyv na základné práva sťažovateľov. K tomu slúži napríklad inštitút opravného uznesenia.

C. K tvrdenému porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru a jeho aplikácii na „daňové veci“

14. Ústavný súd nemá dôvod odchyľovať sa od záverov Európskeho súdu pre ľudské práva vyslovených v rozsudku vo veci Ferrazzini proti Taliansku (rozsudok veľkého senátu z 12. júla 2001, č. 44759/98, § 26) a od svojej judikatúry vydanéj v nadväznosti na toto rozhodnutie, podľa ktorej je ukládanie daní jednou z výsad štátnej moci (slovami Európskeho súdu pre ľudské práva ide o „tvrdé jadro výsad verejnej moci“), a preto rozhodovanie o daňových povinnostiach nemožno subsumovať pod rozhodovanie o občianskych právach a záväzkoch. V posudzovanom prípade nemožno uvažovať ani o podradení veci pod pojem trestné obvinenie, pretože všeobecné súdy na základe žaloby sťažovateľky preskúmavali zákonnosť dodatočného platobného výmeru, ktorým bol vyrubený rozdiel na dani z pridanej hodnoty, a nerozhodovali o sankcii za porušenie daňovej povinnosti. Ústavný súd preto dospel k záveru, že čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je v tomto prípade *ratione materiae* aplikovateľný (m. m. II. ÚS 506/2016, I. ÚS 241/07, II. ÚS 175/2016). Avšak vychádzajúc z toho, že ústavný súd pri posudzovaní súladnosti

postupu súdov s čl. 46 ods. 1 ústavy vychádza z obdobných štandardov ako Európsky súd pre ľudské práva vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom tieto štandardy boli v posudzovanej veci dodržané, nemalo by ani v prípade jeho aplikovateľnosti význam sa samostatne zaoberať námietkou porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže sťažovateľka jeho porušenie odôvodňovala tými istými skutočnosťami.

15. S ohľadom na uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako návrh zjavne neopodstatnený.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. marca 2021

Robert Šorl
predseda senátu